

Arrest

nr. 116 471 van 3 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013, houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 december 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 januari 2014 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2013 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat van de verzoeker op 24 juli 2013 en nogmaals op 22 augustus 2013 vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije. Op de laatst genoemde datum staat een asielaanvraag geregistreerd.

1.3. Op 22 november 2013 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

1.4. Op 3 december 2013 stemmen de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

1.5. Op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 19 december 2013 en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam : M(...) (alias BG: V(...))
voornaam : A(...) W(...) (alias BG: A(...))
geboortedatum : (...)1969 (alias BG: (...)1975)
geboorteplaats : G(...)
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 17.11.2013 is aangekomen in België. Eén dag later, op 18.11.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn op 07.06.1969 te Ghorband.

Uit het Eurodacverslag van 18.11.2013 blijkt dat betrokkene nadat hij eerst op 24.07.2013 op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen vervolgens in Bulgarije asiel heeft aangevraagd. De Bulgaarse overheid heeft op datum van 03.12.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.11.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel gevraagd heeft maar dat zijn vingerafdrukken wel genomen werden in Turkije, Servië en Bulgarije. Betrokkene werd er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van 18.11.2013 blijkt dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije twee keer werden genomen en dat er de tweede keer door de Bulgaarse autoriteiten een asielverzoek geregistreerd werd op basis van zijn vingerafdrukken. Betrokkene stelde dat hij geen asiel gevraagd heeft in Bulgarije maar dat de Bulgaren dit misschien zo geregistreerd hebben. Gevraagd waarom zijn vingerafdrukken twee keer werden genomen, stelde betrokkene dat hij de eerste keer aan de grens werd opgepakt en naar een gesloten centrum werd gebracht en dat zijn vingerafdrukken daar later opnieuw werden genomen.

Gevraagd waarom er 28 dagen tussen het afnemen van de vingerafdrukken zaten, stelde betrokkene dat hij alles via een advocaat liet regelen en dat hij opnieuw vrijwillig zijn vingerafdrukken diende te geven en dat hij dan werd vrijgelaten of anders nog langer vast gezeten zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij rond 16.04.2013 vanuit Afghanistan per auto naar Pakistan gereisd zou zijn waar hij gedurende een negental dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per auto en per bus illegaal naar Iran gereisd zijn waar hij gedurende een drieëntwintigtal dagen verbleven zou hebben alvorens per bus en auto naar Turkije te reizen. Na een verblijf van ongeveer twee en een halve maand in Turkije op instructie van de smokkelaar zou betrokkene vervolgens vanuit Turkije per vrachtwagen naar Bulgarije gereisd zijn waar hij door de Bulgaarse autoriteiten aan de grens werd onderschept en werd overgebracht naar een gesloten centrum. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer twee maanden in Bulgarije verbleven zou hebben waarvan 28 dagen in een gesloten centrum en een maand in een hotel in Sofia, Bulgarije. Vervolgens zou betrokkene vanuit Bulgarije vertrokken zijn en via Servië, waar hij zestien dagen verbleven zou hebben, naar Hongarije gereisd zijn vanwaar hij per auto naar Oostenrijk gereisd zou zijn. Na een verblijf van ongeveer vijftien dagen in Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per trein naar Duitsland gereisd zijn waar hij gedurende vijftien dagen verbleven zou hebben alvorens per auto naar België te reizen waar hij op 17.11.2013 zou zijn aangekomen en waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de gegevens in het Eurodacverslag van 18.11.2013 waaruit blijkt dat betrokkene nadat hij eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Bulgarije is binnengekomen en er later asiel heeft aangevraagd, werd op 22.11.2013 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Bulgaarse autoriteiten verstuurd. De Bulgaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 03.12.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije gekend is onder de gegevens van V(...) A(...), geboren op 17.07.1975 met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn identiteit dat zijn naam M(...) A(...) W(...) zou zijn, geboren op (...)1969 te G(...) met het staatsburgerschap van Afghanistan. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.11.2013 expliciet dat hij geen andere namen gevoerd heeft in de vorm van aliases, namen, voornamen, geboortedatum, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten (DVZ, vraag 3) en dat de identiteitsgegevens die hij in België gaf, volledig correct zijn (DVZ, vraag 7). Uit het Bulgaarse terugnameakkoord dd. 03.12.2013 blijkt echter dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije gekend is onder de gegevens van V(...) A(...), geboren op (...)1975 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene opgegeven geboortedata in Bulgarije en België geenszins overeenkomen. Bovendien blijkt uit het terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten dat betrokkene in Bulgarije als familienaam V(...) en als voornaam A(...) heeft opgegeven terwijl hij in België verklaarde dat zijn familienaam M(...) is en zijn voornaam A(...) W(...). Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije geen asiel aanvraagde maar dat zijn vingerafdrukken er wel twee keren werden genomen, dient bovendien het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 18.11.2013, met name BG1BR102C1308220002, blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode BG verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Italië of deze intentie in Italië niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Bulgaarse

autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn opgepakt door de Bulgaarse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie, eventueel via zijn advocaat, niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Bulgaarse autoriteiten.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Bulgarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij indien hij teruggestuurd wordt naar Bulgarije hij daar geen opvangplaats zou krijgen en dat Bulgarije een arm land is met arme mensen en dat België dit ook weet en dat er geen werk is en hij er dus later ook geen werk kan vinden en dat het er koud is en onmogelijk is om buiten te slapen en dat de Bulgaren naar België komen voor werk (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat Bulgarije een arm land is met arme mensen en dat er geen werk is en hij er dus later ook geen werk zal vinden, dient te worden opgemerkt dat een eventuele economische crisis of een instabiele conjunctuur in een land op zich niet automatisch een inbreuk betekent op art. 3 van het EVRM. Dat Bulgaren naar België komen omdat er in Bulgarije geen werk is of zou zijn, is bovendien een motief van economische aard zonder dat er een verband met een eventuele schending van art. 3 van het EVRM wordt aangetoond. Het is bovendien niet omdat iemand in zijn eigen land geen werk vindt en naar een ander land verhuist dat dit automatisch betekent dat men in dat andere land zonder meer werk vindt of zal vinden. Wat betreft de verklaring dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije geen opvangplaats zal krijgen en dat het er te koud is om op straat te slapen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring dat hij geen opvangplaats zou krijgen bij een terugkeer naar Bulgarije in het kader van zijn Dublin-procedure op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Het gegeven dat een land arm is of dat de mensen er arm zijn of dat een land er economisch en financieel eventueel niet rooskleurig voorstaat, betekent immers niet automatisch dat men omwille van het gegeven dat men asielzoeker is, blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Bulgarije momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene maakt bovendien ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij bij een overdracht naar Bulgarije in het kader van zijn Dublin-procedure geen recht op opvang zou hebben of dat hij op straat zou moeten verblijven. De Bulgaarse autoriteiten hebben bovendien ingestemd met de terugname van betrokkene basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening stelt dat een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de art. 20 van de Dublin-II-Verordening bepaalde voorwaarden wordt teruggenomen. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene's asielverzoek in Bulgarije nog in behandeling is, maakt betrokkene dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij omwille van een overdracht naar Bulgarije in het kader van zijn Dublin-procedure geen recht op opvang zou hebben of dat hij op straat zou moeten verblijven. Dat betrokkene

geen recht op opvang zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, wordt ook op geen enkele wijze aangetoond. Het loutere verklaren dat men bij een eventuele overdracht naar Bulgarije geen opvang meer zou hebben zonder hiervan concrete elementen en bewijzen aan te brengen, is niet ernstig te nemen. De door betrokkene aangehaalde redenen met betrekking tot een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije, wijzen dan ook niet op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor bij een eventuele terugkeer naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije zijn dan ook niet gerechtvaardigd. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang voorzien kan worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Dat Bulgarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Bulgaarse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot de vraag omwille van welke specifieke redenen betrokkene precies in België asiel wilde aanvragen verklaarde betrokkene dat de smokkelaar hem naar hier bracht (DVZ, vraag 34). Het volgen van betrokkene of diens smokkelaar in diens keuze van het land waar betrokkene asiel zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden heeft in België of Europa (DVZ, vraag 20 § 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 21.11.2013 aan dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije,

een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse autoriteiten op de luchthaven van Sofia in Bulgarije (4)."

2. Over de rechtspleging en het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.1.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.1.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.1.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.1.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te

voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.1.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.1.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.1.7. In casu blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoeker van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker een nieuw stuk neer. Het betreft een op 2 januari 2014 gepubliceerd verslag van het Hoog Commissariaat der Verenigde Naties voor Vluchtelingen, getiteld: *"Bulgaria As a Country of Asylum, UNHCR Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"*. Dit stuk was initieel niet bij voorliggende verzoekschrift gevoegd.

De advocaat van de verweerder stelt dat de advocaat van de verzoeker dit nieuw stuk slechts voor het eerst vlak voor de terechtzitting op de Raad aan haar ter kennis heeft gebracht. Aangezien het gaat om een onafhankelijk rapport dat slechts werd gepubliceerd op 2 januari 2014, dit is de dag waarop het voorliggende verzoekschrift per faxpost werd ingediend, acht de Raad het echter aannemelijk dat de verzoeker niet in de mogelijkheid was om dit stuk samen met het verzoekschrift over te maken. Bovendien stelt de advocaat van de verweerder dat zij voorafgaand aan de terechtzitting vluchtig kennis heeft kunnen nemen van het genoemde rapport en heeft de Raad ter terechtzitting gevraagd of de advocaat van de verweerder nog bijkomende tijd wenste. De advocaat van de verweerder was dan ook in de mogelijkheid om ter terechtzitting een verweer te laten gelden aangaande het rapport van 2 januari 2014, zodat niet kan worden ingezien welk concreet nadeel de verweerder heeft ondervonden.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het kan dan ook niet worden ontkend dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De vordering werd bovendien ingediend binnen de in casu toepasselijke wettelijke beroepstermijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De bij artikel 39/82, §4, 2e lid van de vreemdelingenwet vermelde termijn van drie werkdagen is geen beroepstermijn noch een vervaltermijn voor het indienen van een vordering tot schorsing waarvan de vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid een modaliteit vormt. Aangezien de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet er op gericht is te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen, wordt in casu aangenomen dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. De bemerkingen van de verweerder doen hieraan geen afbreuk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De Verzoeker voert in het eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting ter ondersteuning van het middel naar de rechtspraak van het EHRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland) aangaande de beoordeling van het risico op een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM wanneer een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen. Hij argumenteert dat de overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld verdragsartikel en voegt hiertoe een aantal rapporten toe als bijlage bij het verzoekschrift. De verzoeker citeert ook uit het bijgevoegde rapport van Amnesty International (Amnesty International, International Briefing *"Refugees in Bulgaria trapped in substandard conditions"*, 13 december 2013) en stelt dat de verweerder in het licht van de rechtspraak van het EHRM geen verdere concretisering van het begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de verzoeker kon opleggen, nu op grond van dit rapport is gebleken dat de bestaande opvangkampen overvol zijn en de opvangomstandigheden in de bijgebouwde kampen onmenselijk zijn (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §352). De verzoeker meent dat de verweerder een fout maakt door abstractie te maken van de algemene mensenrechtentoestand in Bulgarije van de afgelopen maanden en bekritiseert de bestreden beslissing omdat hierin geen enkele referentie is terug te vinden naar de meest recente rapporten aangaande de opvangsituatie van vluchtelingen in Bulgarije.

De verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht miskent door geen onderzoek te voeren naar de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije. De verzoeker meent dat de verweerder de volledige bewijslast aangaande de mensenrechtensituatie in Bulgarije niet op zijn schouders kon laten doorwegen en dat de verweerder de recente en actuele rapporten aangaande de opvangomstandigheden van vluchtelingen in Bulgarije had moeten onderzoeken. De verzoeker betoogt tevens dat in de bestreden beslissing, in het licht van recente rapporten, onder meer van Amnesty International (Amnesty International, International Briefing, *"Refugees in Bulgaria trapped in substandard conditions"*, 13 december 2013), niet redelijkerwijze kon worden voorgehouden dat er geen enkele aanleiding bestaat om aan te nemen dat Bulgarije de verplichtingen in het kader van de opvangrichtlijn niet zou nakomen, zodat er tevens sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht. Doordat de bestreden beslissing geen beoordeling bevat van de recente en actuele rapporten aangaande de opvangomstandigheden van vluchtelingen in Bulgarije, waaruit blijkt dat vluchtelingen in de nieuwe accommodaties op onmenselijke wijze worden opgevangen, zijn volgens de verzoeker tot slot ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

3.3.2.2. Beoordeling van de aangevoerde schendingen

3.3.2.2.1. Algemeen juridisch kader

3.3.2.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Miislim/Turkije, § 66).

Het EHRM stelde hierbij tevens dat de loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, die Staten niet van deze verantwoordelijkheid kan vrijstellen, (zie: EHRM, K.R.S. against the United Kingdom, ontvankelijkheids-beslissing, 2 december 2008, n° 32733/08 y EHRM, M.S.S. v. Belgium and Greece, Grote Kamer 21 januari 2011, n° 30696/09, SS 339-366).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusaia, § 78; EHRM 28 februari 2008r Saadi v. Italy, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and cons. v. United Kingdom, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005 Müslim/Tvtrkije, § 67; EHRM 15 november 1996, eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah Vilvarajah and cons. v. United Kingdom/ § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, Y.v. Russia, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi V. Italy, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and ASkarov V, Turkey, § 73; EHRM 26 april 2005, Miislim v. Turkey, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM, 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (af. mutatis mutandis EHRM 4 december 2008, Y. /Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Vaxas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). (RW, 23 mei 2012, nr. 81 545).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 e.v.). Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieteten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen” en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien *ernstig* gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

3.3.2.2.2. Met betrekking tot het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Bulgarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij indien hij teruggestuurd wordt naar Bulgarije hij daar geen opvangplaats zou krijgen en dat Bulgarije een arm land is met arme mensen en dat België dit ook weet en dat er geen werk is en hij er dus later ook geen werk kan vinden en dat het er koud is en onmogelijk is om buiten te slapen en dat de Bulgaren naar België komen voor werk (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat Bulgarije een arm land is met arme mensen en dat er geen werk is en hij er dus later ook geen werk zal vinden, dient te worden opgemerkt dat een eventuele economische crisis of een instabiele conjunctuur in een land op zich niet automatisch een inbreuk betekend op art. 3 van het EVRM. Dat Bulgaren naar België komen omdat er in Bulgarije geen werk is of zou zijn, is bovendien een motief van economische aard zonder dat er een verband met een eventuele schending van art. 3 van het EVRM wordt aangetoond. Het is bovendien niet omdat iemand in zijn eigen land geen werk vindt en naar een ander land verhuist dat dit automatisch betekend dat men in dat andere land zonder meer werk vindt of zal vinden. Wat betreft de verklaring dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije geen opvangplaats zal krijgen en dat het er te koud is om op straat te slapen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring dat hij geen opvangplaats zou krijgen bij een terugkeer naar Bulgarije in het kader van zijn Dublin-procedure op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Het gegeven dat een land arm is of dat de mensen er arm zijn of dat een land er economisch en financieel eventueel niet rooskleuring voorstaat, betekend immers niet automatisch dat men omwille van het gegeven dat men asielzoeker is, blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Bulgarije momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene maakt bovendien ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij bij een overdracht naar Bulgarije in het kader van zijn Dublin-procedure geen recht op opvang zou hebben of dat hij op straat zou moeten verblijven. De Bulgaarse autoriteiten hebben bovendien ingestemd met de terugname van betrokkene basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening stelt dat een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de art. 20 van de Dublin-II-Verordening bepaalde voorwaarden wordt teruggestuurd. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkenes asielverzoek in Bulgarije nog in behandeling is, maakt betrokkene dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij omwille van een overdracht naar Bulgarije in het kader van zijn Dublin-procedure geen recht op opvang zou hebben of dat hij op straat zou moeten verblijven. Dat betrokkene geen recht op opvang zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, wordt ook op geen enkele wijze aangetoond. Het loutere verklaren dat men bij een eventuele overdracht naar Bulgarije geen opvang meer zou hebben zonder hiervan concrete elementen en bewijzen aan te brengen, is niet ernstig te nemen. De door betrokkene aangehaalde redenen met betrekking tot een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije, wijzen dan ook niet op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor bij een eventuele terugkeer naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije zijn dan ook niet gerechtvaardigd. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang voorzien kan worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of

er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Dat Bulgarije de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Bulgaarse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”

3.3.2.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker de volgende, uitdrukkelijke vraag werd gesteld: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen”* (gehoorverslag dd. 21 november 2013, antwoord op vraag 36). De verzoeker antwoordde hierop als volgt: *“Als jullie mij terugsturen naar Bulgarije krijg ik geen opvangplaats. Het is een arm land met arme mensen, dat weten jullie ook. Daar is geen werk en hoe kan ik er later dan werk vinden? Het is daar ook zo koud en dus ook onmogelijk om er buiten te slapen. (...)”*. Uit de specifieke vraagstelling van de Dienst Vreemdelingenzaken en het antwoord hierop van de verzoeker, kan minstens worden opgemaakt dat de verzoeker zich wenst te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije om reden van een gebrek aan opvang. Bovendien heeft de verzoeker tijdens het gehoor van 21 november 2013 tevens verklaard dat hij gedurende 28 dagen werd opgesloten in een gesloten centrum aan de grens met Turkije (gehoorverslag, antwoord op vraag 25) en dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt (gehoorverslag, antwoord op vraag 37).

In casu blijkt op het eerste gezicht dat inzake de opvang van asielzoekers en de leefomstandigheden in de opvangcentra blijkens het rapport van Amnesty International, International Briefing, *“Refugees in Bulgaria trapped in substandard conditions”* zoals aangehaald en bijgebracht door de verzoeker, aanzienlijke gebreken bestaan en dit als gevolg van het enorm stijgend aantal asielzoekers en andere migranten (stijging van 1.700 in 2012 naar 10.200 in 2013 met een zeer significante stijging vanaf de zomer van 2013) die de grens met Turkije op illegale wijze overschrijden. Het rapport vermeldt dat de bestaande opvangcentra niet voldoende waren om te voorzien in de opvang van het sterk groeiend aantal asielzoekers, meer dan 6.000 tegen eind september 2013, en dat er daarom nieuwe “reception centers” (open centra voor asielzoekers) werden gecreëerd. Het rapport beschrijft gedetailleerd de omstandigheden in deze reception centers en vermeldt dat de Bulgarian Helsinki Committee onderlijnt dat asielzoekers niet worden behandeld in overeenstemming met de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU. Het thans bijgebrachte rapport lijkt de verklaringen die de verzoeker op 21 november 2013 aflegde ten overstaan van de diensten van de verweerder en diens gemotiveerd verzet tegen de overdracht naar Bulgarije dus op het eerste gezicht te ondersteunen.

Hoewel blijkt dat de bestreden beslissing wel motiveert aangaande de minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker in Bulgarije en aangaande diens verklaringen die omtrent zijn verzet tegen de overdracht, dient de Raad in voorliggend geval te wijzen op de specifieke verplichtingen met betrekking tot de materiële opvang van asielzoekers onder artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (Pb.L. 6 februari 2003, afl. 31). Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94).

Wanneer de verzoeker de redenen van zijn verzet ten overstaan van de diensten van de verweerder en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing duidelijk relateert aan de opvangproblematiek van asielzoekers in Bulgarije, dan kan van de gemachtigde redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze verklaringen nader onderzoekt alvorens hem het verblijf in het Rijk te weigeren en hem bevel te geven het grondgebied te verlaten teneinde teruggenomen te worden door Bulgarije.

De redengeving dat de verzoeker zijn verklaringen niet aannemelijk maakt, staat dan ook op gespannen voet met de vaststelling dat het administratief dossier op het eerste gezicht geen gegevens bevat die erop wijzen dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing een onderzoek heeft gevoerd naar de materiële omstandigheden in de asielcentra in Bulgarije. Niettemin blijkt uit het administratief dossier en wordt niet betwist dat de verzoeker in de zomer van 2013, 28 dagen in een opvangcentrum in Bulgarije heeft verbleven. Tevens blijkt uit het verhoorverslag dat de verzoeker verklaringen afgelegd heeft waaruit duidelijk blijkt dat hij vreest om geen opvang te hebben en op straat te moeten slapen in Bulgarije (gehoorverslag 21 november 2013, vraag 36), zoals ook in de bestreden beslissing wordt vermeld.

In casu blijkt echter noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde concreet is nagegaan wat de situatie is met betrekking tot de materiële opvang in de opvangcentra in Bulgarije. De verklaringen van de verzoeker werden niet afgetoetst. De Raad stelt vast dat de concrete feitelijke opvangomstandigheden in Bulgarije niet werden onderzocht en dat daaromtrent evenmin wordt gemotiveerd.

3.3.2.2.4. In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van de verweerder bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).

De verzoeker betoogt als asielzoeker te behoren tot een groep die in Bulgarije systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat dit dient te worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker, met name zijn verklaringen omtrent de opvang van asielzoekers in Bulgarije, en de beschikbare informatie over Bulgarije wat de behandeling van asielzoekers betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Hoewel het evident is dat de verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van het pas op 2 januari 2014 gepubliceerde rapport van het UNHCR dat slechts ter terechtzitting wordt neergelegd, kan op het eerste gezicht wel redelijkerwijze worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het moment van de huidige bestreden beslissing minstens kennis kan hebben van het voorgelegde rapport van Amnesty International van 13 december 2013 en de daarin beschreven omstandigheden van opvang voor asielzoekers in Bulgarije (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)).

De Raad spreekt zich in deze niet uit over de vraag of de situatie van asielzoekers in Bulgarije, met name wat betreft de omstandigheden van opvang, kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De Raad is wel van oordeel dat het rapport van Amnesty International van 13 december 2013 *“Refugees in Bulgaria trapped in substandard conditions”*, een internationaal rapport afkomstig van een onafhankelijke gezaghebbende organisatie, moet geacht worden van algemene bekendheid te zijn (zeker omdat Amnesty International op geregelde tijdstippen dergelijke “briefings” publiceert en de verweerder van deze praktijk onmiskenbaar op de hoogte is) derwijze dat de verweerder en zijn diensten er minstens kennis van moesten hebben toen op 19 december 2013 de bestreden beslissing werd genomen.

Daarom dringt zich in voorliggend geval, in het licht van de duidelijke verklaringen afgelegd door de verzoeker en de omstandigheden eigen aan de individuele situatie van de verzoeker, enerzijds, en in het licht van de officiële rapporten waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris minstens kennis

diende te hebben, anderzijds, de vaststelling op dat de verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen waardoor hij te dezen op het eerste gezicht niet zorgvuldig is te werk gegaan. Ook de motivering van de bestreden beslissing is op het eerste gezicht en gelet op hetgeen voorafgaat niet deugdelijk en niet in overeenstemming met het gewicht van deze beslissing die een overdracht inhoudt naar Bulgarije.

De door de verweerder in de nota met opmerkingen aangehaalde rechtspraak aangaande artikel 3 van het EVRM kan het vastgestelde motiveringsgebrek in de bestreden beslissing niet wegnemen. Deze algemene verwijzingen nemen immers niet weg dat op het eerste gezicht zoals hoger besproken in de bestreden beslissing, gelet op de concrete verklaringen van de verzoeker die op het eerste gezicht worden ondersteund door de voornoemde gezaghebbende informatie waarvan de verweerder niet onkundig kon zijn bij het nemen van zijn beslissing, niet afdoende wordt gemotiveerd omtrent en geen zorgvuldig onderzoek werd verricht naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling bij een overdracht naar Bulgarije. Het verweer dat de rapporten waarnaar de verzoeker verwijst geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen temeer daar de Raad zich in onderhavig geval niet uitspreekt over de vraag of de behandeling van asielzoekers in Roemenië op dusdanige wijze tekorten vertoont dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar deze lidstaat.

3.3.2.3. Uit het bovenstaande blijkt dat op het eerste gezicht zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht zijn geschonden, en dit in het licht van de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM.

Het middel is prima facie in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig. Aan de voorwaarde met betrekking tot de ernstige middelen is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker voert onder meer aan dat hij aan de hand van concrete gegevens aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel toebrengt nu hij aan de hand van recente stukken het bewijs bijbrengt dat hij bij een eventuele verwijdering het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke behandeling in de zin artikel 3 van het EVRM en nu er geen rekening werd gehouden met de algemene mensenrechtensituaties in Bulgarije aangaande de opvang van vluchtelingen afkomstig uit Afghanistan en Syrië.

Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan ertoe leiden dat de verzoeker de vooralsnog niet onderzochte gebreken in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije reeds zal ondervinden, terwijl aan de andere kant niet kan worden uitgesloten dat deze problemen - temeer gelet op de inhoud van het door de verzoeker ter terechtzitting neergelegde rapport van het UNHCR van 2 januari 2014 - een dusdanige graad van ernst vertonen dat de daadwerkelijke verwijdering van de verzoeker naar Bulgarije in strijd zou komen met artikel 3 van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Er is in casu voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE